

Arrest

nr. 223 107 van 24 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 februari 2019 waarbij de afgifte van een bijlage 19ter als onbestaande wordt beschouwd.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 februari 2019 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAENE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt ten aanzien van verzoeker op 4 augustus 2016 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

1.2. Verzoeker meldt zich op 31 januari 2019 aan bij de gemeentelijke diensten, om een aanvraag in te dienen tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van feitelijke partner van een Nederlandse onderdaan, zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker wordt te dien einde in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 5 februari 2019 een beslissing waarbij de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande wordt beschouwd. Deze beslissing, die verzoeker op 6 februari 2019 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Geachte, Op 31/01/2019 heeft u een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend als feitelijke partner van de genaamde J.G.U. RR : [...] van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 47/1 van de wet van 15/12/80.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België

U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van drie jaar genomen op 04/08/2016 en u betekend op 04/08/2016.

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/80. Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten, bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest RVS n° 240 394 van 11/01/2018).

Trouwens u brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en Uw partner waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw partner.

Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Ook al heeft uw partner op 23.01.2019 aan de politie van Balen-Dessel-Mol verklaart zwanger te zijn van uw kind dat in september 2019 zal geboren worden, terwijl er geen bewijzen hiervan zijn voorgelegd, wil niet zeggen dat u niet kan gescheiden worden van uw partner. Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen u in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met uw partner.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van uw partner met zich meebrengt en haar er niet toe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19 ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13 septies) te verlaten, dewelke u heeft betekend dd. 04/08/2016 alsook aan het inreisverbod u betekend op 04/08/2016. “ 1.1

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verweerder heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ter terechtzitting van 2 mei 2019 meldt advocaat B. D'Haene zich in eigen naam aan voor de verzoekende partij. Aangezien de Raad tot op heden noch schriftelijk noch mondeling ter terechtzitting in kennis werd gesteld van een wijziging van de door de verzoekende partij gekozen woonplaats, blijft deze behouden op het adres dat werd opgegeven in het verzoekschrift en dat wordt weergegeven in de hoofding van dit arrest. In de mate dat uit het ter terechtzitting verschijnen van een andere advocaat dan deze die het verzoekschrift heeft ingediend een opvolging onder advocaten zou moeten worden afgeleid, komt het niet aan de Raad toe om hieruit tevens een wijziging van de gekozen woonplaats af te leiden. Een dergelijke wijziging dient immers steeds uitdrukkelijk te gebeuren (RvS 14 december 1995, nr. 57.053).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, juncto artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van *“de rechtspraak van het Hof van Justitie zoals bepaald in het arrest Ouhrami dd. 26.07.2017 met betrekking tot artikel 11 lid 2 van de Terugkeerrichtlijn (HvJ C-225/16) en zoals bepaald in het arrest K.A. tegen België dd. 08.05.2018 met betrekking tot artikel 20 VWEU (HvJ C-82/16).”*

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1.

Conform artikel 52 van het Vreemdelingen-KB heeft de gemeente aan verzoeker een bijlage 19ter afgeleverd op 31.01.2019 (STUK 2).

Verzoeker heeft in casu een aanvraag gezinshereniging ingediend op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet met zijn feitelijke partner als referentiepersoon, waarna artikel 52 van het Vreemdelingen-KB verder bepaalt hoe de procedure verder dient te worden gevolgd.

Verwerende partij is klaarblijkelijk de mening toegedaan dat ze de aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking kan nemen en zodoende de afgeleverde bijlage 19ter als ongedaan kan beschouwen middels een simpel schrijven (in plaats van een bijlage 20!) wegens het bestaande inreisverbod.

Evenwel stelde de RvV in haar arrest nr. 135.627 dd. 19.12.2014 dat de DVZ niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de ingediende verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking te nemen.

Ook in het arrest nr. 139.567 dd. 26.02.2015 en het arrest nr. 140.920 dd. 12.03.2015 wordt hetzelfde over een verblijfsaanvraag van een familielid van een Belg geoordeeld.

De DVZ moet de aanvraag gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen gemotiveerd weigeren omdat de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

Het bestuur heeft verzoeker met de afgifte van de bijlage 19ter een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering impliciet, doch zeker werd ingetrokken (RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 25mei2014, nr. 10.529).

Dit bevel is immers onverenigbaar met het nadien aan verzoeker toegekend tijdelijk verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en preciaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk.

De bijlage 19ter raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046; RvV 18.11.2016, nr. 177 933, p.22).

Verwerende partij kan de bijlage 19ter niet als onbestaande beschouwen!

De gemeente was conform artikel 52 van het Vreemdelingen-KB als het ware verplicht om een bijlage 19ter af te leveren. Indien verwerende partij de aanvraag dienvolgens wenste af te wijzen, diende zij een bijlage 20 af te leveren. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel zeer duidelijk dat de verwerende partij geen bijlage 20 heeft afgeleverd.

In dat opzicht werd artikel 52 van het Vreemdelingen-KB dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

In verschillende arresten bevestigt de Raad van State het standpunt van de RvV dat beslissingen van de DVZ, waarbij de aanvraag gezinshereniging niet in overweging of in aanmerking wordt genomen omwille van een bestaand inreisverbod, onwettig zijn (RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596; RvS 12 mei 2016, nr. 234.719).

In het arrest OUHRAMI dd. 26.07.2017 verduidelijkt het Hof van Justitie op vraag van de Hoge Raad der Nederlanden hoe artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn moet worden geïnterpreteerd (STUK 3).

Het Hof verduidelijkt daarbij dat een inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft. In casu heeft verzoeker nooit het Belgische grondgebied verlaten, zodat het inreisverbod nooit is ingetreden!

Het inreisverbod en de rechtsgevolgen ervan beginnen te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

Uit dit arrest volgt dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten verlaat. Aangezien een inreisverbod volgens het Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kan de DVZ een niet uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod NIET invoeren als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren.

De bewoordingen van het arrest zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: het inreisverbod sorteert pas rechtsgevolgen nadat de betrokkene het grondgebied van de Schengenlanden heeft verlaten, dus NIET eerder.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de puntjes 42, 45, 49, 50, 51 en 53 van het arrest:

"42. De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

45. Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking inreisverbod" vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vuilen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn terugkeer", zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

49. Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

50. Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.

51. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

53. Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten."

Alle rechtscolleges in de EU moeten in identieke of vergelijkbare situaties als die waarvan sprake in de rechtszaak de door het HvJ gegeven interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn volgen, en dit vanaf het moment dat het Hof uitspraak heeft gedaan.

De door het Hof gegeven uitleg van een bepaling geldt vanaf de datum van inwerkingtreding van die bepaling (de *ex tunc* werking).

Ook de administratieve overheden zijn gebonden door de interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn.

De RvV en de Raad van State hebben de rechtspraak van het Hof van Justitie meerdere malen gevolgd.

Het arrest van de Raad van State nr. 240.394 dd. 11.01.2018, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, is geen grond om de aanvraag niet in overweging te nemen.

Sinds het arrest *Ouhrami* vernietigt de RvV zonder voorwerp verklaringen van 9bis-aanvragen wegens een eerder opgelegd (en niet opgeheven of geschorst) inreisverbod. Het inreisverbod gaat pas in op het moment dat betrokkene het grondgebied verlaat en een 9bis aanvraag kan worden ingediend vanuit onwettig verblijf (RvV nr. 194066, 23 oktober 2017; RvV nr. 195142, 16 november 2017; RvV nr. 197804, 11 januari 2018; RvV nr. 202703, 19 april 2018; RvV nr. 205920, 26 juni 2018). Deze rechtspraak werd bevestigd door de RvS (Cass nr. 240394, 11 januari 2018).

Bovendien is de stelling van de RvS dat een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter tevens een recht op toegang impliceert (en dus afwezigheid van inreisverbod) achterhaald door het arrest *K.A. t. België*. In dat arrest stelt het HvJ immers duidelijk dat een derdelands familielid van een statische Belg dat een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 VWEU, geen voorafgaand wettig verblijf (en dus recht op toegang) in de lidstaat veronderstelt. Het familielid put zijn verblijfsrecht immers rechtstreeks uit artikel 20 VWEU (zie *infra*).

De bestreden beslissing is tevens in strijd met artikel 20 VWEU. Dat oordeelde het Hof van Justitie (HvJ) in het arrest *K.A. E.A. TEGEN BELGIË* dd. 8 mei 2018 naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 20 VWEU stelt:

"1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld."

Volgens het HvJ verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger).

Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-

grondgebied te verlaten. In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dat is een schending van artikel 20 VWEU.

Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= voor of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU. In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de belangen van de betrokken Unieburger!

Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat zijn feitelijke partner ook het land zullen dienen te verlaten om zich bij verzoeker te voegen. In dat geval zou de Unieburger ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: ni. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.

Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging.

Het HvJ oordeelde dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. De niet-in aanmerkingname van een aanvraag gezinshereniging is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU.

Het middel is aldus ernstig en gegrond.

3.2. In casu neemt verweerder een beslissing waarbij, naar aanleiding van een ingediende aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, de aan verzoeker afgeleverde bijlage 19ter als onbestaande wordt beschouwd.

3.3. Verzoeker betwist vooreerst de mogelijkheid van verweerder om “*middels een simpel schrijven (in plaats van een bijlage 20!)*” de verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen en de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen. Hij wijst er in deze op dat artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit de te volgen procedure voorschrijft. In de mate dat verzoeker hiermee het gebrek aan afgifte van een “*bijlage 20*” hekelt, wijst de Raad er in eerste instantie op dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan. De bestreden beslissing dient dus te worden beschouwd als een beslissing waarin de gemachtigde het recht op verblijf niet erkent (zie RvV drie rechters 8 februari 2016, nr. 161 497 met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State). Dergelijke beslissing dient normaliter te worden gegoten in een bijlage 20 conform artikel 52, laatste lid van het Vreemdelingenbesluit. Dergelijke bijlage 20 betreft echter niet meer dan de vormgeving van een beslissing waarbij de gemachtigde het recht op verblijf niet erkent. De Raad ziet niet in en verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek dat de bestreden beslissing niet de vorm heeft van een bijlage 20. Dergelijke kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit kan dan ook niet worden weerhouden, louter omdat verweerder “*geen bijlage 20 heeft afgeleverd*”. Waar verzoeker verder – onder verwijzing naar arresten van de Raad daterend van 2014 en 2015 en van de Raad van State van 2016 – stelt dat verweerder de verblijfsaanvraag dient te onderzoeken en deze “*alleen gemotiveerd [kan] weigeren omdat de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is*”, wijst de Raad erop dat deze arresten alle dateren van vóór het arrest C-82/16 van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarnaar verzoeker zelf verwijst in zijn verzoekschrift (zie infra). Gelet enerzijds op het intussen gewezen arrest C-82/16 van het Hof van Justitie en anderzijds de vaststelling dat in de bestreden beslissing “*niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod*” wordt verwezen, toont verzoeker niet in concreto aan dat voormeld standpunt onverkort op zijn situatie dient te worden toegepast. Een schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit of 47/1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4. In de mate dat verzoeker van oordeel is dat de afgifte van de bijlage 19ter impliceert dat het in punt 1.1. bedoelde inreisverbod als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, wijst de Raad erop dat het artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet – dat op 29 april 2017 in werking is getreden – voorziet dat het indienen van een verblijfsaanvraag het bestaan van een verwijderingsmaatregel – waarmee een inreisverbod steeds gepaard gaat – niet aantast en dat een voorlopig verblijf, toegestaan in het kader en

voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag, slechts de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel tijdelijk opschort. De aanvraag gezinshereniging werd ingediend op 31 januari 2019, aldus na de inwerkingtreding van voormelde wetsbepaling. De rechtspraak die verzoeker aanhaalt is achterhaald. De afgifte van de bijlage 19ter – die bovendien is ingetrokken – impliceert niet dat het inreisverbod uit het rechtsverkeer is verdwenen.

3.5. Waar verzoeker de bestreden beslissing strijdig acht met artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) – zoals geïnterpreteerd in het arrest C-82/16 door het Hof van Justitie – wijst de Raad op het volgende:

In het arrest C-82/16, waarnaar verzoeker zelf in zijn verzoekschrift verwijst, heeft het Hof van Justitie geoordeeld als volgt:

“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

58 Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU. [...]”

3.6. Artikel 20 van het VWEU bepaalt onder meer dat de burgers van de Unie het recht hebben zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven. Conform artikel 21 van het VWEU wordt dit recht uitgeoefend onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

3.7. De Raad herinnert eraan dat het eventuele verblijfsrecht van een derdelander in een lidstaat van de Unie is afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie (zie HvJ 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

3.8. Het is niet betwist dat de Nederlandse feitelijke partner van verzoeker thans haar recht van vrij verkeer en verblijf uitoefent in België.

3.9. Ook al betreft verzoeker een familielid van een burger van de Unie wiens verblijf moet worden vergemakkelijkt in de zin van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn: een analoge redenering als in de zaak C-82-16 waarnaar verzoeker zelf verwijst, dringt zich op. De Raad ziet immers niet in waarom een familielid van een burger van de Unie wiens verblijf moet worden vergemakkelijkt, en die onder een inreisverbod staat, minder gunstig moet worden behandeld dan een familielid van een Belgische onderdaan die onder een inreisverbod staat waarop de zaak C/82-16 betrekking had. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie wiens verblijf moet worden vergemakkelijkt in de zin van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn, zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om de hem bij artikel 21 van het VWEU toegekende rechten van vrij verkeer uit te oefenen omdat hij niet kan vertoeven in een andere lidstaat met het betrokken familielid, alsook afbreuk doet aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

3.10. Zoals blijkt uit de in punt 3.5. weergegeven passage van het arrest in de zaak C/82-16 kan verweerder niet volstaan met een verwijzing naar het geldende inreisverbod om de aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. Verzoeker kan evenwel niet worden gevolgd waar hij stelt dat uit voormelde rechtspraak blijkt dat de niet-inoverwegingname van een aanvraag tot gezinshereniging “steeds in strijd [is] met art. 20 VWEU”. Wel blijkt uit het betrokken arrest dat verweerder moet nagaan of er bijzondere afhankelijkheidsbanden bestaan tussen de derdelander en de Unieburger. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt in casu uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk dat verweerder dit is nagegaan, zich dus heeft geconformeerd aan voormeld arrest en dus wel degelijk de belangen van de Unieburger is nagegaan. Met betrekking tot de afhankelijkheidssituatie, werd immers het volgende gesteld:

“Trouwens u brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en Uw partner waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw partner.

Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Ook al heeft uw partner op 23.01.2019 aan de politie van Balen-Dessel-Mol verklaart zwanger te zijn van uw kind dat in september 2019 zal geboren worden, terwijl er geen bewijzen hiervan zijn voorgelegd, wil niet zeggen dat u niet kan gescheiden worden van uw partner. Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen u in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met uw partner.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van uw partner met zich meebrengt en haar er niet toe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten.”

3.11. De Raad kan in deze enkel vaststellen dat verzoeker geenszins concreet ingaat op voormeld afhankelijkheidsonderzoek. Het louter poneren dat een terugkeer naar zijn herkomstland de facto zou impliceren dat zijn feitelijke partner het grondgebied van de Europese Unie dient te verlaten, volstaat te dezen niet. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekers feitelijke partner de Nederlandse nationaliteit bezit, zodat laatstgenoemde lidstaat nog een ‘vangnet’ vormt voor verzoeker en zijn partner.

3.12. Waar verzoeker – onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 26 juli 2017, C-225/16, Ouhrami – nog aannemelijk tracht te maken dat het aan hem betekende inreisverbod hoe dan ook door verweerder niet kon worden aangewend, omdat hij het grondgebied van de lidstaten nog niet heeft verlaten en het inreisverbod aldus “nooit is ingetreden”, wijst de Raad op het volgende. In het arrest in de zaak C/82-16, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, wordt verwezen naar het arrest Ouhrami en wordt duidelijk gesteld: “57. Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52) [...]”. In het arrest Ouhrami werd verduidelijkt dat hiervan sprake zou zijn “52 [...] indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze [verwijderings] procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”. Anders dan verzoeker betoogt lijkt de verwijzing in de bestreden beslissing naar het arrest van de Raad van State van 11 januari 2018 met nr. 240.394 wel degelijk relevant te zijn, aangezien in dit arrest wordt uiteengezet hoe artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dient te worden gelezen in het licht van het arrest Ouhrami: “13. Afin de donner à l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 précitée une lecture compatible avec l'enseignement de la Cour de justice de l'Union européenne relatif à l'article 11 de la directive 2008/115/CE dont il assure partiellement la transposition, il y a nécessairement lieu d'interpréter le paragraphe 3 de cet article, en ce sens que l'interdiction d'entrée qui « complète » une décision de retour existe et a force obligatoire dès le jour de la notification de la décision d'interdiction d'entrée mais que le délai pour lequel l'interdiction d'entrée a été fixée ne commence à courir qu'après que l'intéressé a effectivement quitté le territoire. [...]”: het

inreisverbod bestaat en heeft een dwingende werking vanaf zijn betekening maar de duur ervan gaat pas in vanaf het daadwerkelijk vertrek van het grondgebied. Verzoekers betoog kan derhalve niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing kan wel degelijk worden verwezen naar het opgelegde inreisverbod, ook al heeft verzoeker het grondgebied nog niet verlaten. De verwijzing door verzoeker naar rechtspraak van de Raad die betrekking heeft op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en vreemdelingen die onder inreisverbod staan kan hieraan geen afbreuk doen. Verzoekers geval heeft geen uitstaans met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.13. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis.

*Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:
“[...]”*

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM. 6

De rechten op gezinsleven en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS nr. 81.725, 8 juli 1999, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met artikel 8.2 E.V.R.M. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweeg brengen aan verzoeker gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn feitelijke partner (die bovendien in september 2019 zal bevallen van zijn kind!) en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn familie- en gezinsleven (RvS nr. 78.295, 16 maart 1999, A.P.M. 1999, 64). De bestreden beslissing is bovendien niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing werd genomen. Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij beperkt zich door te stellen dat verzoeker een inreisverbod heeft en er geen elementen van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie worden voortgebracht. Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Bovendien heeft verzoeker vanaf de afgifte van de bijlage 19ter dd. 31.01.2019 drie maanden de tijd om de nodige bewijsstukken voor te leggen! Verwerende partij heeft aldus slechts een zwakke poging ondernomen om rekening te houden met het familieleven van verzoeker.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Verwerende partij moest nagaan of de beslissing het recht op een familie- en gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moest een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familie lid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*

Het middel is ontvankelijk en gegrond.”

3.14. De Raad herinnert eraan dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.15. Er dient vooreerst op te worden gewezen dat er in casu geen sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf. In deze omstandigheid oordeelt het EHRM dat er geen sprake is van een “*inmenging*”, zodat verzoeker geen beoordeling vermag te verwachten aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM.

3.16. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met verzoekers familiale situatie. Zo wordt gesteld dat niet blijkt dat er in casu sprake is van een zodanige afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn feitelijke partner, dat verzoeker niet van deze partner zou kunnen worden gescheiden. Er wordt ingegaan op de verklaring van de feitelijke partner aan de politie van Balen-Dessel-Mol, dat zij zwanger is van verzoekers kind, dat in september 2019 zal worden geboren. Verweerder stelt dat hiervan geen bewijzen worden voorgelegd en dat deze zwangerschap hoe dan ook niet betekent dat verzoeker niet kan worden gescheiden van zijn partner. Er wordt gewezen op de mogelijkheid om, gedurende de scheiding, via moderne communicatiemiddelen contact te onderhouden. Verweerder concludeert dat verzoeker in staat wordt geacht België te verlaten, teneinde om de opheffing of opschorting van zijn inreisverbod te verzoeken.

3.17. Verzoeker acht voormelde overwegingen slechts een “*zwakke poging*” om rekening te houden met zijn gezinsleven, doch toont niet concreet aan waarom deze overwegingen niet zouden volstaan. Evenmin gaat hij hier concreet op in. Het louter herhalen dat zijn vriendin zwanger is en zal bevallen in september 2019 volstaat niet. Verweerder stelt hierbij ook terecht dat moderne communicatiemiddelen verzoeker en zijn feitelijke partner in staat kunnen stellen om tijdens hun scheiding in nauw contact te blijven met elkaar, zodat het gezinsleven verder op die wijze kan worden onderhouden (EHRM 1 maart 2018, Ejimson/Duitsland en EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Verzoeker toont niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn. De Raad wijst er in deze nog op dat het EHRM zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)). Volledigheidshalve wijst de Raad er bovendien nog op dat verzoeker niet aantoonbaar dat het niet mogelijk zou zijn om zijn gezinsleven met zijn feitelijke partner verder te zetten in het land van herkomst van laatstgenoemde, met name Nederland.

3.18. Waar verzoeker nog melding maakt van zijn privéleven, wijst de Raad erop dat verzoeker dit niet concretiseert. Alleszins maakt verzoeker geen melding van zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande verblijf toe te staan.

3.19. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om samen met zijn partner alhier te blijven, zonder voorafgaandelijk een verzoek tot opheffing of opschorting van het aan hem betekende inreisverbod te verzoeken, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Hij toont niet aan waarom de 'fair balance'-toets in zijn voordeel zou dienen door te wegen. Verzoekers aantijging dat "*de bedoeling van de verwerende partij hierin [ligt] verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren*" wordt op geen enkele wijze gestaafd en vindt geen steun in de bestreden beslissing. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.20. Ten slotte wijst de Raad nog op het gestelde in punt 3.11.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA